

[Aksel Larsen.]

så den skulle virke som strammere håndjern på regeringen.

Men alligevel har man jo sådan forsøgt fra den side at tale om, om man ikke kunne slippe for disse skattelettelser. Det har man ikke kunnet, men man vidste jo, da man sluttede forliget med venstre og de konservative, at det gik ud på, at indkomstskatterne skulle lettes med op imod 700 mill. kr. fra den 1. april 1963. Man vidste, hvad man gjorde, og man vidste, at det var galt. Man vidste, det var skadeligt for landets økonomi, men man tog det ind i forliget alligevel. Så kan man komme nu og sige, at når man ikke kan slippe af med det, er man jo nødt til at have en bunden opsparing for at få det samme beløb ind, og så kan man hævde, at det altså er det, man kalder oppositionen, der har tvunget regeringen til at komme med forslag om bunden opsparing.

Ja, det kan man naturligvis nok sige. Jeg erindrere en statsmand i et andet land — jeg vil ikke dermed sige, at alle regeringens medlemmer gør sig fortjent til at betegnes som statsmænd — som ved en lejlighed udsendte en højtidelig proklamation om, at det var de grimme amerikanere, der fysisk havde tvunget ham til at genoptage prøvesprængningerne med atombomberne. Nu kommer regeringen og siger: vi ville så nødig lave bunden opsparing, men det er de andre, der tvinger os til det; men hvis det virkelig var nødvendigt at lave bunden opsparing, så er det regeringen, der har tvunget sig selv til at gøre det derved, at den gik ind på noget i omsforliget, som den godt vidste var meningsløst, uholdbart og uforsvarligt, og som den siden har gjort alt muligt for at slippe væk fra.

De ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen siger, at staten kan jo bare spare. Det kunne jeg sådan set godt være enig med dem i, men jeg er altså, som jeg allerede har sagt, ikke enig med det ærede medlem hr. Poul Møller, der påstår, at meningen med omsætningskatten var, at den skulle give statskasseoverskud. Men det

var ikke meningen. Meningen var, at provenuet skulle afbetales på tyskergælden. Det ærede medlem sagde selv: staten må ikke have overskud.

Så siger det ærede medlem, at det er jo det tragiske ved det hele, at staten kan trække arbejdskraft til sig, for den kan byde højere lønninger end erhvervslivet derved, at den skal ikke finansiere sig ved hjælp af penge, den skal betale rente af, men den finansierer sig ved, at den tager skatter ind. Jeg troede, enhver i dette ting vidste, at et af statens problemer er det, at i det, man kalder det private erhvervsliv, kan folk få sådanne lønninger, at det er svært for staten at beholde sit kvalificerede personale. Sådan er det. Den højtærede handelsminister nikker, og så begriber jeg minsandten ikke, at man samtidig kan lægge navn til et lovforslag, der skal forhindre, at stats-tjenestemændene får en tiltrængt regulering af deres lønninger. Det kan jo kun gøre forholdet værre.

Men altså, venstre og de konservative siger, at der skal spares. Den melodi har vi hørt tilstrækkelig længe. Jeg giver ikke noget for, at man henviser til loftet over statsbudgettet for 1962-63. Der måtte ikke gives flere penge ud end 8.540 mill. kr., og det skabte jo en del vanskeligheder, da man skulle skaffe 95.000 kr. til at undersøge stål-kutternes sødygtighed. De penge havde man ikke.

Jeg giver ikke noget for, at man henviser til, at man fik lagt loft over statens udgifter, for hvad bevirkede det? Det ved vi jo alle sammen. Alle de påtrængende udgifter, der på nogen måde kunne skydes ud til næste finansår, blev skudt ud til næste finansår. Der har vi jo en af forklaringerne på, at det finanslovforslag, der er fremsat af den højtærede finansminister, er svulmet op og kommet op over 10 milliarder kroner. Sådan måtte det jo gå.

Jeg giver heller ikke noget for talen om, at man skal spare; for de partier, der siger, at man skal spare, kommer ikke og fortæller, hvor man skal spare. Ikke på ét